

A woman with blue eyes and brown hair styled in braids, wearing a red and gold patterned Tudor dress with a fur capelet, a cross necklace, and a pearl headband. The background shows a Tudor building.

MICHELLE
DIENER

STRÁŽKYNĚ
KRÁLOVÝCH
TAJEMSTVÍ

ROMÁN Z TUDOROVSKÉ ANGLIE

MICHELLE
DIENER

STRÁŽKYNĚ
RÁLOVÝCH
TAJEMSTVÍ

2013

Copyright © 2012 by Michelle Diener
Translation © 2013 by Dana Chodilová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KEEPER OF THE KING'S SECRETS,
vydaného nakladatelstvím Gallery Books, New York 2012,
přeložila Dana Chodilová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

ISBN 978-80-7303-845-8

PODĚKOVÁNÍ

Veliký dík patří Marlene Stringerové a Micki Nudingové – jste nejúžasnější a nejpřínosnější agentka a redaktorka, jaké si spisovatel může přát. Děkuji i skvělému týmu v nakladatelství Simon & Schuster, včetně Parisy Zolfaghariové, Lisy Litwackové a jejího týmu, Toma Pitoniaka, Jaimeho Putortiho, Ayelet Gruenspechtové, Jean Anne Roseové a mnoha dalším, kteří se podílejí na výrobě, obchodu a marketingu. Všichni jste úžasní a není na světě dost čokoládových tyčinek, jimiž byste si zasloužili zasypat!

Liz Kregerová a Edie Ramerová mi pomohly vymýtit chyby v první pracovní verzi románu, pomoc a povzbuzení mi dodalo i mnoho dalších přátel. Děkuji vám za to.

A v poslední řadě děkuji svým dětem a manželovi za lásku a podporu.

Můj vděk patří též členům týmů ve Vredendalu, Kapském Městě a v Austrálii, kteří mi byli oporou a povzbuzovali mě v mém počínání.

Dále děkuji své matce, Deanovi, Lorně, Grantovi a Shannon za jejich nezištnou lásku a podporu, díky níž se mi už léta daří naplňovat sny a cíle.

Je mnoho dalších, kteří mi na mé cestě podali pomocnou ruku, ať už zástupci literárních sdružení, jichž jsem členkou, nebo jiní, které jsem během života potkala. Nemohu vás tu všechny jmenovat, ale také vám patří můj vřelý dík.

Pro Liz – mou inspiraci a hrdinku

1. kapitola

Proto si nutno pamatovat, že lidi musíme buď zahrnout laskavostí, nebo je zničit, neboť za drobná příkoří se mstí, ale za velká nemohou. Spáchané příkoří tedy musí být tak velké, abychom se nepotřebovali bát pomsty.

Niccolò Machiavelli, Vladař, kapitola 3

Upper Thames Street byla přeplněná, Londýňané si vychutnávali první teplý den nového roku. Susanna hýčkala své nákupy v náručí jako dítě, pevně svírala popruh brašny. Lístkové zlato si žádalo obezřetné zacházení.

Ulice přetékala krámky vedenými obchodníky z Nizozemí, Francie a Itálie. Susanna hlídala své kroky v březnovém blátě a přitom pátrala mezi vystaveným zbožím po lazuritu. Zatím se jí nepodařilo opatřit si ho dostatek.

Možná právě proto, že se sháněla po modři, zaznamenala toho muže v tmavě modrém plášti, který vyšel z klenotníkovy krámku. Něco na tom, jak obrátil hlavu, jak vystrkoval bradu, jí připadalo povědomé. Přiblížila se, aby si ho líp prohlédla.

„Mistře Jensi?“ zavolala anglicky. Pak to jméno zopakovala ve své rodné vlámštině.

Zarazil se, obrátil a zdálo se, že sebou při pohledu na ni škubl – ale proč by to dělal? Jistě jen o něco zakopl nebo uklouzl v blátě.

Susanna na něj mávala, jak jen mohla, aniž by přitom uvolnila sevření vaku.

Odvrátil se, jako by si jí nevšiml. Jenže ona by přísahala, že ji spatřil. Jistě ji tady v Londýně nečekal, proto myslel, že ho klame zrak.

„Mistře Jensi, to jsem já, Susanna Horenboutová!“ Její výkřik se zařízl do hluku ulice, rozběhla se za ním.

Když zahýbal do úzké boční uličky, dostihla ho a chytila za plášť. Překvapilo ji, jak pronikavě a vystrašeně vyjekl.

„Pane Jensi.“ Usmála se na něj, když se otáčel. Jistě si myslel, že po něm jde nějaký zlodějíček. „Nechtěla jsem vás vylekat. Nemohla jsem věřit vlastním očím, když jsem si všimla, jak vycházíte z toho zlatnictví. Zahřálo mě u srdce, že vidím známou tvář.“

„Susanno.“ Pokusil se její úsměv opětovat, ale povedlo se mu to prabídně, s křečovitě zvednutými koutky stažených úst.

„Nejste nemocný?“ zachmuřila se Susanna. Natáhla ruku, aby mu sáhla na čelo, ale zarazila se, když před ní couvl do temného stínu.

Tehdy si všimla, že ulička je jen mizerný páchnoucí průchod a ta špetka slunce, kterému se povedlo vklínit do úzkého prostoru, se zastavila vysoko na zdi po levé ruce.

„Mistře Jensi, copak se děje?“ Nejradši by se vrátila zpátky do světla a ruchu ulice, ale rodinná pouta a úcta ji postrčily o další krůček k otcovu příteli.

Couvl ještě víc do stínu. „Nic, to nic. Jen slabá cestovní horečka.“

Tentokrát už mluvil svým obvyklým hlasem a Susanna se uvolnila. „Pokud mě doprovodíte domů, zavolám vám naši mastičkářku. Za její schopnosti vám ručím. Povečeříme a vypovíme si, co je nového.“

„Obávám se, že to nepůjde.“ Zdálo se, jako by se scvrkl, vpíjel se do země. Susanna ho dvěma kroky dostihla a klekla si vedle něj.

Sáhla mu na čelo, měl ho chladné a suché. Snažila se mu ve tmě podívat do obličeje, posunula se tak, aby si nestínila.

Šokovalo ji, když zahlédla jeho oči. Byly plné hrůzy a vzteku jako oči zvířete zahnaného do kouta.

Máchl paží, až vyjekla a couvla. Pozpátku klopýtla a uslyšela křupnutí. To, co držel v ruce, upadlo na ušlapanou zem uličky.

Sebral to, znovu se rozpráhl a ona si všimla, že svírá ostře nabroušený sekáček s temným ostřím. Sekáček na štípání diamantů.

Snažila se najít pevnou půdu pod nohama, zoufale zamotaná do vlastních šatů. Plížil se k ní po kolenou s napřaženou zbraní jako šílený kněz přinášející oběť nějakému pomstychtivému bohu.

Chtěl ji zabít.

Susanna pomyslela na Parkera, tvář jejího snoubence jí jasně a ostře vyvstala před očima. Škubla rukou. Nůž, který od něj dostala, jí vklouzl do dlaně, a to už byl Jens u ní a divoce se oháněl.

Ostře ji bodlo v místě, kde krk přecházel v rameno. Zaútočila. Na okamžik ucítila odpor, pak ochabl a čepel našla cíl.

Jens couvl. Ze zbraně mu odkapávala Susannina krev, její nůž měl vražený hluboko v těle, kousek pod pravým ramenem.

Pohledem sklouzl na čepel, zabořenou až po jílec, a prudce, krátce zalapal po dechu. Zašmátral po zdi a ztěžka se zvedl. Ze stoje na ni shlédl očima kalnýma šokem.

Prsty se mu třáslly, když se pokoušel nacpat sekáček do koženého váčku u opasku.

Nedokázal to, upustil ho na zem, provrávorál kolem ní. Čepel mu pořád trčela z rány, z hrdla mu vycházelo podivné chrčení, potácel se pryč trhavými a nemotornými pohyby.

Susanna si uvědomila, jak mělce dýchá. Přinutila se zadržet dech, pak pomalu vydechnout a nasát vzduch zhluboka do plic.

Sekáček ležel před ní, umazaný od krve a od bláta, ostrý tak, že dokázal řezat diamanty. Otrásla se a snažila se potlačit vzlyk, který se jí sbíral v hrdle. Sevřela držadlo a vsunula si nástroj do kapsy.

Pomalou, ztuhle se zvedla a sebrala svůj vak. Cítila pramínek krve, stékal jí po klíční kosti a dolů mezi řadra.

Mistr Jens byl jeden z otcových nejlepších přátel. Mnohokrát pobýval u nich doma, houpával ji na kolenou, když byla malá.

V břiše se jí usadila ledová koule strachu a zmatku. Znovu se zhluboka nadechla, aby se udržela a nevyzvracela snídani na zem.

Pak vykulhala z uličky a teprve tehdy ucítila oděrky na kolenou.

Potřebovala se dostat domů.

Kdo by pozoroval doktora Pettigrewa, jak se prodírá mezi stánky na Londýnském mostě, měl by před očima bohatého muže, ubírajícího se za svými záležitostmi. Parker ale viděl jen chladnokrevného zabijáka.

Tajně Pettigrewa sledoval, otřesený tím, že doktora zahlédl. Srdce se mu svíralo při pomýšlení, že se Pettigrew objevil v Londýně, ani ne půl míle od Parkerova domu.

Nevnímal křik trhu, tlačící se davy, nespouštěl Pettigrewa z očí.

Doktor zpomalil, pohlédl na domy na mostě na straně proti proudu řeky.

Ve dveřích jednoho z nich stál muž, tvář měl zastíněnou. Parker zaznamenal chvíli, kdy se ti dva střetli pohledem. Pettigrew se uvolnil, posunul si kožený vak na rameni výš a vešel do domu.

Dveře se za ním zavřely.

Parker se rozhlédl po místě, kde by počkal. Pettigrew musí vyjít stejnou cestou, jakou vešel. Domy po obou stranách Londýnského mostu neměly zadní východy – pokud si člověk nemínil zaplavat v Temži.

Pettigrew pracoval pro vévodu z Norfolku a Parkera zajímalo všechno, co měl Norfolk za lubem. Před měsícem byli s vévodou donuceni uzavřít nejisté příměří, ale Parker nevěřil, že Norfolk dohodu dodrží a nezpůsobí další potíže.

Někdo do něj strčil, vrazil mu do lokte. Parker se ohnal a chňápl malého kluka, který se kolem něj snažil prosmyknout.

Chvíli si hleděli do očí a Parker viděl, jak z klukova výrazu mizí drzost a protřelost.

Chlapec se otrásl. „Já nic neukrad.“

Při pohledu na jeho ztrhanou tvář staženou hladem Parker potlačil nutkání dát mu peníz. Když ještě sám takhle žil na ulici, byl by takové gesto považoval za známku slabosti. „Já vím.“

Kluk zíral na Parkerovu ruku, která mu pořád svírala paži. „Tak co?“

„Co víš o tomhle domě?“ Parker škulbl hlavou tím směrem a vylovil z váčku minci.

„Bydlej tam cizinci.“ Hoch se napřímil. „Bohatý.“ Měřil si peníz.

„Odkud jsou?“ Parker nepovoloval sevření.

Kluk se pokusil vyškubnout, ale vzdal to, když mu došlo, že neuspěje. „Prostě cizinci. Co já vím.“

Parker mu hodil minci a pustil ho, chlapec ji zkušeně lapil a ztratil se v davu.

Parker zamyšleně hleděl na dům. Cizinci.

Když měl naposled co do činění s Pettigrewem, byl doktor na lodi z Gentu. Na lodi, která přivezla do Anglie Susannu. Do jakého nového spiknutí z kontinentu se Norfolk zapletl nyní?

Než se nad tou otázkou stačil pořádně zamyslet, vyšel Pettigrew z domu. Parker se obrátil k jednomu ze stánků, zatímco se doktor vydal doleva, tam, odkud prve přišel.

Parker se pustil za ním. Vrátit se a zjistit, kdo tu žije, může později. Chtěl se přesvědčit, jestli v tom má prsty Norfolk. Existovala jistá možnost, že se jedná o Pettigrewovu soukromou záležitost.

Vmísil se do davu a nenápadně kráčel v Pettigrewových stopách.